

har truffet en eller anden Aftale med hinanden, en Aftale som vi træffer, fordi vi mener at have Interesse af at træffe den, saa vil vi naturligvis begge føle os forpligtet til at overholde denne Aftale, saa længe den gælder, og ikke er bragt til Ophør. Men jeg ser ikke, at vi med nogen Ret kan kræve, at Trediemand, der ikke har taget Del i denne Aftale, kan tvinges til at respektere den, eller at Samfundet er forpligtet til at holde os skadesløse, hvis det skulde vise sig, at den mellem os truffede Aftale af en eller anden Grund medfører uheldige Konsekvenser for den ene af os eller maaske for os begge.

Men rent bortset herfra tror jeg, det ærede Medlem svæver i en Vildfarelse, naar han i Løntarifferne ser et helligt og ukrænkeligt Begreb, som egner sig til almindelig Tilbedelse. Hvis det ærede Medlem ikke talte saa højt selv, men vilde give sig Tid til at lytte efter, hvad den jævne Befolkning tænker og siger — ogsaa Arbejderne, selv om de ikke tør tale saa højt derom —, vilde han erfare, at Respekten for den Retfærdighed, der kommer til Orde gennem Tariffer, ikke er saa overvældende stor.

Det praktiske Liv vrimler med Eksempler paa, hvor urimeligt disse Tariffer klassesdeler Arbejderne paa en Maade, der lige saa lidt har med Broderskab og Lighed som med Frihed at gøre. Jeg kunde anføre talrige Eksempler derpaa. Maa jeg have Lov til at anføre eet, som jeg har stiftet Bekendtskab med i den sidste Tid, i Oktober Maaned. Der var en Landmand, som skulde have gravet et Hul i Jorden, i hvilket der skulde bygges — ja, jeg kommer til at sige det rent ud — en Ajlekumme. Ja, jeg beder undskyldte, at jeg kommer til at nævne Ordet Ajle, men det drejer sig virkelig om en Ajlebeholder, og saa er det jo rigtigt, at man nævner Tingen ved dens rette Navn; jeg haaber ogsaa, at man i dette mere folkelige Ting vil kunne taale at høre dette Ord, uden at det giver Anledning til ubehagelige Fornemmelser. Det viste sig, da dette Hul til Ajlekummen skulde graves i Jorden, at Forholdet, der fastsattes ved Tariffen, men ved forskellige Tariffer, laa saaledes, at hvis Landmanden selv anmodede to ufaglærte Arbejdere om at grave Hullet, skulde det ifølge Tariffen koste 68 Ø. i Timen, hvis derimod Murermesteren anmodede to hos ham beskæftigede, men ogsaa ufaglærte Arbejdere om at udføre ganske det samme Arbejde, var Betalingen, ligeledes ifølge Tariffen, 1 Kr. 65 Ø. pr. Time eller ca. 2½ Gang saa meget. Jeg taler ikke her

om, hvorvidt den ene Betaling er for lav eller den anden for høj, jeg peger paa den Ulighed og Uretfærdighed, som disse Tariffer indeholder. Det er kun rimeligt, at Arbejderne søger at opnaa en saa høj Løn for deres Arbejde som muligt — hvis ikke Arbejderne selv skulde stræbe efter det, saa ved jeg ærlig talt ikke, hvem der skulde gøre det —, men hvis Kravene i visse Fag gaar ud over netop det, der er det mulige, det, som faktisk kan opnaas i de nedadgaaende Tider, maa og skal Arbejdsløshed blive en Følge deraf. Det er den Ulighed og Uretfærdighed, som disse Tariffer ved indbyrdes Sammenligning frembyder, der gør dem mindst af alt egnet til en Afgudsdyrkelse som den, det ærede Medlem Hr. Stauning saa gerne vil indføre. Selvfølgelig har Murermestrene paa den ene Side og Murerarbejdsmændene paa den anden Side Lov til selv at aftale: baade Arbejdstid, Tariffer og meget andet, som de kan blive enige om — og i dette Tilfælde, hvor Mestersalæret netop beregnes procentvis af Arbejdslønnen, er det ikke helt umuligt at opnaa Overenskomster —, men det forekommer mig dog, at hvis saadanne Aftaler under de nuværende Forhold medfører ubehagelige Virkninger, saa maa de, der har truffet disse Aftaler, og som mener at have Raad til at fastholde dem, ogsaa være de første til at tage Ansvaret for disse Aftaler og for de Følger, de kan bære i sig. I det Demonstrationstog, som det ærede Medlem Hr. Stauning og hans Parti fandt det paakrævet at foranstalte til Ridebanen i Slutningen af forrige Maaned, var der en Plakat, som bar den Indskrift: Trods Bolignøden gaar Byggearbejdere ledige i Tusindtal. Det var efter min Mening en fornøftig Plakat, der peger paa et Problem, som vi alle, ogsaa det ærede Medlem Hr. Stauning, har godt af at tænke nøjere over. Den ulykkelige store Arbejdsløshed, der trods Bolignøden hersker i Byggefagene, og som — det vil vist alle ærede Medlemmer indrømme — ikke er en Industrikrise og intet har med Importregulering eller Told at gøre —, har forskellige Aarsager. Jeg skal ikke her komme ind paa dem, men en af Aarsagerne og en meget betydningsfuld er utvivlsomt den, at Bygningshaandværkerne arbejder med en Tarif, der i to Henseender over Uret netop mod Arbejderne dels derved, at den gør baade de faglærte og de ufaglærte Bygningshaandværkere til en privilegeret Klasse i Forhold til andre Arbejdere, dels derved, at denne tilsyneladende Fordel bevirker, at et uforholdsmæssigt stort Antal stødes